

J. Hafnsaga og hafnsögugjald.

75

30. júní

19. gr.

Sérhvert skip, sem hafnar ætlar að leita í landshöfninni og nota þarf hafnsögumann, skal gera boð um það til hafnsögumanns, verði því við komið, og með hæfilegum fyrirvara. Er hafnsögumanni skylt að fara til móts við skipið allt að 1 sjómílu út af Tösku. Vísar þá hafnsögumaður skipinu leið til hafnar og má eigi yfirgefa það án samþykkis skipstjóra, fyrr en skipið er lagzt við festar á höfninni. Heimilt er hafnsögumanni, meðan hann hefur ekki lokið starfi sínu, að banna hverjum þeim, sem ekki á lögmætt erindi, að koma á skipsfjöð. Meðan hafnsögumaður dvelur á skipi ber skipinu að sjá honum fyrir fæði.

20. gr.

Öll skip, sem stærri eru en 30 rúmlestir brúttó, skulu hvort sem þau nota hafnsögumann eða eigi, greiða hafnsögugjald í fyrsta sinn á ári hverju, er þau koma frá útlöndum og athafna sig í höfninni. Komi sama skip oftár á sama ári, skal það ekki greiða hafnsögugjald nema það noti hafnsögumann.

Herskip, skemmtiferðaskip og varðskip eru undanþegin hafnsögugjaldi, nema þau noti hafnsögumann.

21. gr.

Ef sjúkdómar eru á skipinu eða ástæða er til að ætla, að sóttþætta geti stafað af því, ber hafnsögumanni að sjá um, að fylgt sé reglum þeim, sem settar eru í lögum um varnir gegn því, að næmir sjúkdómar berist til Íslands.

22. gr.

Þegar skip, sem ekki hefur hafnsögumann um borð, kemur í höfnina, skal skipstjóri eða umboðsmaður skipsins tafarlaust snúa sér til hafnarskrifstofunnar, sem segir honum hvar skipið megi liggja.

23. gr.

Hvert það skip, sem hafnsögumann notar til hafnarinnar eða frá höfninni skal greiða hafnsögugjald.

24. gr.

Auk þess skal greitt sérstakt gjald fyrir leiðsögu skipa um höfnina, þar á meðal inn í og út úr innri höfninni.

25. gr.

Ekkert skip, sem stærra er en 200 brúttó rúmlestir, má fara að né frá hafnarmannvirkjunum, nema hafnsögumaður landshafnarinnar sé á skipi. Þó getur hafnarstjóri veitt undanþágu frá þessu undir vissum kringumstæðum. Greiðir þá hlutaðeignandi $\frac{1}{3}$ hafnsögugjalds.

26. gr.

Hafnsögugjald.

Öll aðkomuskip, sem fara inn á innri höfn, skulu, hvort sem þau nota hafnsögumann eða eigi, skyld að greiða hafnsögugjald eins og hér segir, reiknað af nettó stærð skipsins.

Innlend skip og bátar greiða hafnsögugjald einu sinni á ári, ef þau koma á innrihöfn, nema þau noti aðstoð hafnsögumanns.

Herskip og varðskip eru undanþegin hafnsögugjaldi, nema þau noti hafnsögumann.

- 75 a. Fyrir leiðsögu til hafnarinnar 175.00 krónur fyrir hvert skip, sem er allt að 100 nettó rúmlestir, og 70 aura fyrir hverja nettó rúmlest frá 100 til 3000 nettó rúmlestir, og 15 aura fyrir hverja nettó rúmlest þar yfir.
30. júní b. Fyrir leiðsögu frá höfninni 175 krónur fyrir hvert skip, sem er allt að 100 nettó rúmlestir, og 35 aura fyrir hverja nettó rúmlest frá 100 til 3000 nettó rúmlestir, og 10 aura fyrir hverja nettó rúmlest þar yfir.
- c. Fyrir leiðsögu um höfnina greiðist 100.00 krónur fyrir hvert skip, sem er allt að 100 nettó rúmlestir og 15 aurar að auki fyrir hverja nettó rúmlest fram yfir 100.
- d. Fyrir að vera úti í skipum greiðist 175 krónur á sólarhring eða hlutar úr sólarhring, þar til hafnsögumaður er eftur kominn heim, auk þess greiðist fæði og útlagður ferðakostnaður heim. Jafnframt greiði sömu skip hafnsögugjald undir staflið a. og b.

Öll hafnsögugjöld eru miðuð við kaupgjaldsvisitölu 100 1. marz 1959 — og breytast í samræmi við hana á hverjum tíma.

K. Um innheimtu og geymslu hafnargjalda.

27. gr.

Hafnarstjóri sér um innheimtu hafnargjalda, og skal greiða gjöldin á skrifstofu hans.

28. gr.

Skipstjóri, formaður eða eigandi ber ábyrgð á greiðslu hafnargjalda. Hafnar-sjóður hefur haldsrétt í skipum, unz hafnargjöld eru greidd. Þegar gjalddagar eru ekki ákveðnir í reglugerð þessari, skal greiða gjöldin áður en skipið fer burt úr höfninni.

29. gr.

Vörugjald fyrir lóðir og geymsluhús hafnarinnar samkv. 22. og 23. gr. greiði mót-takandi af vörum, sem fluttar eru úr húsum eða af lóð hafnarinnar.

Ef margir eiga vörur með sama skipi, skal afgreiðslumaður skipsins standa hafnarstjóra skil á greiðslunni.

Ef skip eða bátur hefur ekki farm sinn skráðan, ber skipstjóri, formaður eða eigandi ábyrgð á greiðslu vörugjaldsins.

Ef vörur eru fluttar úr einu skipi í annað, greiðir sá vörugjaldið, sem af-fermir.

Vörugjald af vörum, sem koma til hafnarinnar, fellur í gjalddaga, þegar byrjað er að afferma skipið.

Vörugjald af vörum, sem fluttar eru frá bryggju eða bólvirki, fellur í gjalddaga, þegar vörurnar eru komnar á skip.

Hafnarsjóður hefur haldsrétt í vörunum, unz gjaldið er greitt.

30. gr.

Leigu af lóðum hafnarinnar greiðir samningsaðili.

31. gr.

Gjald fyrir að nota krana, sporbrautir eða önnur tæki og áhöld greiðir sá, sem semur við hafnarstjóra um afnotin.

32. gr.

Öll gjöld samkv. reglugerð þessari má taka lögtaki.

33. gr.

75

Brot gegn reglugerð þessari varða sektum allt að 10000 krónum, nema þyngri refsing liggi við samkvæmt lögum.

Sektirnar renna í hafnarsjóð landshafnarinnar.

34. gr.

Með mál út af reglugerð þessari skal fara að hætti opinberra mála.

Reglugerð þessi er hér með sett samkvæmt lögum nr. 38 14. marz 1951, um landshöfn í Rífi á Snæfellsnesi, til að öðlast þegar gildi, og birtist til eftirbreytni öllum þeim, sem hlut eiga að máli.

Jafnframt fellur úr gildi reglugerð um hafnargjöld landshafnarinnar í Rífi á Snæfellsnesi, nr. 70 4. maí 1956.

Samgöngumálaráðuneytið, 30. júní 1959.

Emil Jónsson.

Páll Pálmason.

AUGLÝSING

76

1. júlí

um breyting á reglum um merkingu skipa, nr. 25 25. febr. 1954, sbr. auglýsingu nr. 175 31. des. 1954 og nr. 3 2. jan. 1956, um breyting á þeim reglum.

Í stað umdæmisbókstafanna „TH Þingeyjarsýslur“ í 3 gr. komi: ÞH Þingeyjarsýslur og Húsavík.

Breyting þessi á reglum um merkingu skipa nr. 25/1954 og auglýsingum nr. 175/1954 og 3/1956, sem settar eru samkvæmt 27. gr. laga nr. 17 8. marz 1948 öðlast gildi 1. janúar 1960.

Fjármálaráðuneytið, 1. júlí 1959.

Guðm. Í. Guðmundsson.

Sigtr. Klemenztson.

FJALLSKILAREGLUGERÐ

77

11. júlí

fyrir Suður-Þingeyjarsýslu og Húsavíkurbæ.

I. KAFLI

Stjórn fjallskilamála.

1. gr.

Suður-Þingeyjarsýsla og Húsavíkurkaupstaður eru eitt fjallskilafélag, sem skiptist í deildir eftir því, sem landi hagar og fjöll og vatnsföll deila.

Sýslunefndin ákveður takmörk deilda eftir tillögum hlutaðeigandi sveitarfélaga.

2. gr.

Sýslunefndin í Suður-Þingeyjarsýslu hefur á hendi yfirstjórn allra málefna fjallskilafélagsins, samkvæmt gildandi sveitarstjórnarlögum, en hreppsnefndir og

77 bæjarstjórn Húsavíkur hafa að öðru leyti alla stjórn og framkvæmd á fjallskilaskilum 11. júlí málum deildanna.

3. gr.

Hver hreppsnefnd getur valið einn mann eða fleiri til að hafa á hendi stjórn og framkvæmd fjallskilamála hreppsins og nefnast þeir fjallskilastjórnar.

Þar sem svo hagar til, að ein fjallskiladeild tilheyrir tveimur eða fleiri hreppum, kjósa hlutaðeigandi hreppsnefndir sameiginlega fjallskilastjórn, er hafi störf þessi á hendi í umboði nefndanna.

II. KAFLI

Notkun upprekstrarlanda.

4. gr.

Allt land skiptist í öræfi, afréttir og heimalönd. Ekki verður afréttarland, þótt í einkaeign sé, gert að heimalandi, nema samþykki hreppsnefndar komi til, enda hafi það aldrei áður í byggð verið.

Sýslunefnd getur ákveðið nýjar afréttir eftir tillögum hreppsnefndar, enda liggi samþykki landeigenda fyrir.

5. gr.

Hver hreppsnefnd skal semja skrá með tölu og ummerkjum yfir þær afréttir, er hún hefur umsjón með, og rita hana í gerðabók hreppsins eða sérstaka fjallskilabók. Þar skal og rita allar ákvarðanir, sem gerðar eru viðkomandi fjallskilum hreppsins, og getur sýslunefnd ávallt krafizt afríts úr bókum þessum.

6. gr.

Sumarbeitsland sauðfjár, samkvæmt reglugerð þessari, eru afréttir allar og heimalönd að öðru leyti en því, sem girt er af þeim eða varið til annarra nota. Hreppsnefnd hverri er skylt að sjá um, að öll landssvæði, sem eru í hennar umsjá til fjallskila, notist sem bezt og jafnast til sumargöngu. Þannig hafi hreppsnefnd, þar sem um afréttarsvæði, fráskilin heimalöndum, er að ræða, vald til að ákveða hvaða fjáreigendur reka fé þangað, hvenær þeir gera það og hvar þeir skilja það eftir.

7. gr.

Ef þurfa þykir skal hreppsnefnd beitast fyrir að sumargönguland hreppsins sé metið til ítölu, samkvæmt lögum nr. 85 frá 1943. Nú hefur ítölumat farið fram í tiltekið landssvæði, samkvæmt áður nefndum lögum, og í ljós komið, að einstaka fjáreigendur skortir land til sumarbeitar fyrir fé sitt, og skulu þeir þá greiða upprekstrargjald til fjallskilasjóðs, er síðan greiðir hagatoll til þeirra landeigenda, er landrými hafa, fram yfir eigin þarfir og leyfa upprekstur í það. Skal hreppsnefnd ákveða gjöld þessi innan sveitar.

Þar sem svo hagar til, að afréttir eru í eigu eins eða fárra manna, ákveður hreppsnefndin gjöldin í samráði við þá, og getur falið þeim innheimtu sjálfum.

Heimilt er þeim fjáreiganda, sem skortir land til sumarbeitar, að útvega sér það sjálfur, en tilkynna skal hann það hreppsnefndinni, eigi síðar en 1. júní ár hvert Þó fjáreigandi fái land til sumargöngu utan síns hrepps, verða eigi lögð á hann fjallskil þar, beinlinis, heldur fer þar um eftir samningi hlutaðeigandi hreppsnefndar, sbr. 23. gr.

8. gr.

Nú verður hreppur fyrir ágangi á afrétt eða heimalönd af fé úr öðrum hreppi, og á þá sá, er fyrir áganginum verður, kröfurétt á hinn um hagagjald.